

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΉΜΗΝΟΣ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

δρομητική επέλασις τοῦ βορειοδυτικοῦ φυγαδεύει τὰ ἀναιμικά καὶ σκοτισμένα φύλλα ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ τοὺς παραθερίζοντας ἀπὸ τὰς ἐξοχάς. Τρεῖς μῆνας ἔζησα εἰς τὰ βάθη τοῦ χωρίου, εἰς ἓνα

πτωχικὸν οἰκίσκον ἐν μέσῳ βλαστήσεως ἀτιθάσους. Ὑποῦτο ἐκεῖ κάτω ὁ οἰκίσκος μοναχός, ὥσάν νὰ εἶχεν ἀποπλανηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντροφους τοῦ. Κι' αἰσθάνομαι μίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἔμπνευσιν μου αὐτὴν νὰ φύγω ἐξ Ἀθηνῶν καὶ νὰ ἀπαλλαγῶ οὕτω δισκατοιμυρίων μικροβίων καὶ μερικῶν θεατρικῶν παρασιάσεων — μικροβίων πνευματικῶν. Ἐπέρασα τρεῖς μῆνας χωρὶς ν' ἀκούσω τὴν μουσικὴν τοῦ Δι-Μέντιον, χωρὶς νὰ μεταφερθῶ διὰ τοῦ τροχοδρομοῦ εἰς Φάληρον, χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσουν δάνειον. Ἀλλ' ὅλα τὰ ὥραῖα πράγματα ἔχουν ταχὺ τὸ τέλος των. Ἐχει καὶ ὁ οὐρανὸς τὰς ρυτίδας του· τὰ νέφη. Καὶ εἰς τὴν ἐπίμονον σκυνθρωπότητά του, ἡσθάνθη διπλοῦν ῥιγος. Τὸ ῥιγος τοῦ ψυχους, τὸ ὁποῖον λεπτὸν εἰσέδυνεν ἐντός μου καὶ τὸ ῥιγος τοῦ συναισθήματος, ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἥρεμον χωρίον, τὸν ταπεινὸν οἰκίσκον, τὴν θελητικὴν σκηνογραφίαν τῆς ἀμπέλου, τὴν ἰόχρουν αὐλαίαν τῶν βουνῶν.

Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς διαμονῆς μου καὶ τὸ χωρίον εἶχεν ὄψιν ἀγρίαν. Οἱ ὄγκοι τῶν νεφῶν ἔρριπον μίαν ἀλλόκοτον σκιάν εἰς τοὺς δρομίσκους, εἰς τὰς καλύβας, εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἡ Πεντέλη εἶχεν ἐντελῶς ἀποκρυβῇ, ἐστεφανωμένη μετὰ τοὺς λευκοὺς ἀιμούς των συννέφων. Ἐνας θόρυβος φύλλον σγκρονομένων ἐπληττε τὴν ἀκοήν μου ὥς ἐπικήδειος ψαλμωδία. Καὶ μετ' ὧθι τὸ θλιβερὸν αὐτὸ θέαμα μακρὰν καὶ ἐν πένθος μοῦ ἐσφίγγε τὰ χεῖλη· ἔχονα τὴν γαλήνην τῆς σκέψεως, τὴν παρθενίαν τῆς ἀντιλήψεως καὶ ἤδη θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἀντικρύξω τοὺς κηφήνας τῶν καφενείων, τοὺς ἡλιθίους τῶν αἰθοισῶν, τοὺς ἀγύριτας καὶ ἀπαιώνας, ἐγὼ δὲ συννηθισμένος νὰ διμιλῶ μετὰ μίαν πολυγλωσσον καὶ πανεύμορφον γούστου, μετὰ μίαν μεγαλοπρεπεῖα σκηνογραφίαν, ἄσπιτον εἰς χρώματα, γενναϊόδωρον εἰς ἐναλλαγὰς ἀπόψεων.

Εἰσῆλθα εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Εἶναι ὁ προ-

ἄγγελος τῆς φυλακῆς· καὶ φυλακὴ εἶναι ἡ πόλις. Εἶναι πλήρες τὸ βαγόνι. Μόλις εὐρέθη καὶ δι' ἐμὲ μία θέσις. Κυττάζω γύρω μου καὶ βλέπῳ ἓνα ἀρχιεπίσκοπον, ἓνα πρῶτον ὑπουργόν, ἓνα... κοιμώμενον, δύο χαριτωμένας δεσποινίδας, πέντε ἑξ παιδάκια μετὰ δύο τρεῖς παιδαγωγούς, μίαν ἐκτάκτιον ὠραιότητος κυρίαν μετὰ ἓνα κύριον, ὃν ἐπρόδιδον ὥς σύζυγον τὰ ἀνήσυχα ζηλότυπα βλέμματά του, ἓνα ἀξιοματικόν, ἓνα ἐμπορομπακάλην, ἓνα δύο δανδῆδες καὶ δίπλα μου ἓνα ὄγκον ἐκ σαρκῶν ἰδρωμένων, ἓνα ἀπροσδιορίσιον ἡλικίας καὶ γένους ὄγκον, ἀντικαταστήσαντα εἰς τὸ μικρὸν ἐκείνο διαμέρισμα τὸν Ὑμητιόν, μετὰ μίαν ὀπισθοδρομικὴν ἐναλλαγὴν τῆς... κορυφῆς του.

Ὁ θόρυβος τῆς ἀταμαμάξης καὶ τῶν ὑελοπινάκων οἱ τριγμοὶ ἀναγκάζουν ὅλους νὰ διμiloῦν μετὰ ζωηρὰν φωνήν. Ἀπὸ τὸ παρὰθυρὸν μου εἰσέρχεται καὶ μετὰ ῥαπίσει δροσερὰ πνοή, ἐνῶ συγχρόνως ἡ αὐτὴ ριπὴ ἀνακινεῖ χαριτωμένα κατὰ τὴν διάβασίν της δύο τρεῖς βοστρύχους πίπτοντας ἀδρῶς ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου τῆς ἀπέναντί μου κόρης, ἡμικλειούσης ἡδονικώτατα τὰ βλέφαρα εἰς τὸ εὐχάριστον ἐκείνο θάπνευμα τοῦ ἄερος.

Ἐξω, ἡ φύσις φαίνεται ὥς νὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ λουτροῦ. Ὅλα λάμπουν· τὰ βουνὰ ἔχουν βαθύτερον χρῶμα, τὸ χῶμα ἀναδίδει μετὰ τὴν βροχὴν ὁσμὴν τάφου· ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα ἀκτινοβολοῦν αἱ τελευταῖαι ρανίδες τῆς βροχῆς, ἀλλὰ καλύπτουσιν τὰ φύλλα καὶ ἀλλὰ κρεμάμεναι ἀπ' αὐτῶν ἐτοιμόρροποι.

Καὶ διμλεῖ ἡ δεσποινὶς πρὸς ἓνα πλαγινόν της κύριον, ἐνῶ συγχρόνως σδελιάζον ἐτρίβετο εἰς τοὺς πόδας της ἐν σκυλάκι.

— Δὲν εἶνε ἀμφιβολία δι' αὐτὸ ἦτο ἄδικον...

Μία γυναῖκα ν' ἀφῆν ἔτσι τὸν ἄνδρα της...

— Μα εἶχε λόγον. Ἦτο λιγάκι...

— Ἡ ἀπιστία θεραπεύεται. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σπουδαῖος αὐτὸς ὁ λόγος.

— Ἐ, καὶ τότε;

— Νὰ μὴ τὸν ἐκδικηθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπειτα, μετὰ ἓνα ἀσχημον...

— Ὡστε ἂν ἦτο εὐμορφος;

— Ὅχι δά· δὲν θέλω νὰ εἰπῶ αὐτό... Θὰ τὸ ἀπέδιδα τότε εἰς ἓν αἰσθημα τρυφερόν...

— Ἐνῶ τώρα ποῦ τὸ ἀποδίδετε;

— Εἰς πείσμα, πάντοτε ὁμῶς πταίει... ὁ σύζυγος.

— Μα πῶς;

— Διότι τὸ ἔμαθε τόσον ἀργά...

Καὶ διακόπτεται ἡ συνδιάλεξις μετὰ ἓνα γέλωτα ἡχηρόν.

M. Lenoir

Ὁ δισταγμός

Παρέκει ἀκούεται ὁ κοντόχονδρος ἐμπορο-
μπακάλης νὰ ἀναφωνῇ ὥς ἐν ἐπιλόγῃ τῆς σι-
ζητήσεως:

— Κρέμασμα θέλον ἀνάσκελα ὅλοι, πέρα-
πέρα . . . Ἀκοῦς νὰ κλέβουν οἱ θεομπαϊκίτες τὸ
Δημόσιο . . .

Καὶ οἷονοι συμπληρῶν τὴν φράσιν εἰς δικα-
στικὸς ἀφῆκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ δόντια του ἡ
φράσις:

— Πρωτοφανές, φίλε μου, διδάσκαλος καὶ
νὰ κατηγορεῖται διὰ τοιαύτην ἀνῆθικον πράξιν.

Μία μεσόκοπος φλυαρεῖ παρεκεῖ.

— Καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Κούλας;

— Ὁ Πετράκης; Εὐφαντάστο, δηλαδὴ ἀ-
νόητο παιδί. Ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀμέρিকা, ὅ-
που ἦτο λαμπρὰ τοποθετημένος εἰς τὸ κατὰστι-
μα τοῦ θείου του καὶ ἦλθε ἐδῶ διὰ νὰ υπάγῃ
ἀντάρτης εἰς τὴν Μακεδονία. Ἀκοῦτε;

— Θὰ τὸν φάῃ ἡ πείνα, ἡ ψεῖρα, τὸ κρύο

καὶ στὸ τέλος καμμία Βουργάρικη σφαῖρα. Αἴ-
γει παρεμβαίνουσα ἀπρόσκλητος μία γραῖα.

— Καὶ ἂν γυρίσῃ ζωντανός, δὲν θὰ γυρίσῃ
κανεὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Θὰ τὸν ἰδοῦμε, τί θαρ-
ρεῖτε, εἰσπράκτορα εἰς κανένα τράμ τῆς Κολο-
κυθοῦς ἢ τῶν Ἀμπελοκήπων. Καὶ ἔσεισε μὲ
ἀπελπισίαν χιλίων Ἱερεμίων τὴν γωνιώδη κε-
φαλὴν της.

— Σέρεις τί ἔκαμε; Ἐπῆρε ψεύτικον ὄρ-
κον, ἔλεγεν κάποιος ἄλλος, ἐνῶ ὁ δανδῆς ὡμι-
λοῦσε στρεβλωμένα Γαλλικά, τὰ ἀπομεινάρια τῶν
μετὰ τῆς κουβερνάντιας συνομιλιῶν του, ὁ δὲ ἀξιω-
ματικὸς ἐξεστράτευσεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του
κατὰ τῶν δεσποινίδων μὲ πῦρ ὁμαδὸν καὶ ὁ
ἀρχιεπίσκοπος συγκατένευσε νὰ ἀποφανθῇ πρὸς
τὸν ἀπέναντί του κύριον:

— Εἶνε ἀστυνομία αὐτὴ νὰ μᾶς ἀφίρῃ νὰ
τρέψω φθισικὰς ἀγγελάδες;

Ἄλλ' ὁ θόρυβος τῶν ὀμιλιῶν κατηνύασθη
καὶ αἶφνης ἠκούσθη ἐν κοριτσάκι νὰ φωνάξῃ
εἰς τὴν μητέρα του.

— Μαμά, ὁ Μπέμπης (δεκατριετὲς ξανθὸν
παιδάκι) μὲ τσιμπάει . . .

Καὶ ἔδειξε τὰ τρυφερώτερα μέρη τοῦ σώμα-
τός της.

Ἡ παιδικὴ αὐτὴ ἀναφώνησις ὥς βόμβα ρι-
φείσα μὲ ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ ἀκούσω ἄλ-
λας ὀμιλίας.

Εἶχα εἰς χῶρον μόλις πέντε-ἕξ μέτρων ἐν
σύνολον κοινωνίας.

Ὅλαι αἱ ἀθλιότητες ὥς ἐν φωνογράφῳ ἀντι-
παρῆλθον. Ἐβαρύνθη ν' ἀκούω ἐξεντελισμούς,
καὶ ἐπροίμῃσα νὰ κλείσω τὰ ὦτα καὶ νὰ ὑψώσω
τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ νέφη, τὰ συνωθούμενα
βραδέως ὑπὸ τὸν κυανοὺν θόλον.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς μοῦ ἔρριπτε πλάγια
πονηρὰ βλέμματα καὶ τὴν συνέλαβα νὰ μοῦ μει-
διᾷ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἔλεγεν ἐν ἐκ-
στάσει αὐταρεσκείας: «Εἰς ἐμὲ τίποτε δὲν κάμνει
τόσην ἐντύπωσιν ὅσην τὸ μαλακὸ κρεββάτι μου
καὶ τὸ ρωμαντικὸν μυθιστόρημα. Πιστεύετε ὅτι
πολλὲς φορὲς συναντῶ μέσα εἰς τῆς σελίδες καὶ
τὸν ἐαυτόν μου; . . .» Καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἐρώ-
τησίν της ἡ Ἰουλιέττα διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἴσως ἐκεῖ
μέσα τὸν Ρωμαῖον της.

Ὁ σιδηρόδρομος ἀσθμαίνων καὶ ἀγωνιῶν ἐ-
πλησίαζε πρὸς τὸν σταθμόν. Ὁ πρῶν ὑπουργ-
γὸς ἐσχολίαζε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς
Ρωσσίας, ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος μετρῶν τὸ κομ-
βολόγι του, τὸ ὁποῖον ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἐξέ-
δραν τοῦ στομάχου του, ἐσκέπτετο τὰ ἀγαθὰ
τοῦ ἡσυχίου βίου, ὁ ἀξιωματικὸς ὑπελόγιζε τὰ
εἰσοδήματα τῆς μελλούσης προικός, ὁ σύζυγος
ἐσφουρηλάτει κατὰ φρένα καὶ θυμὸν νέα δεσμὰ
διὰ τὸ τρυφερόν ἡμῶν του, ὁ δικαστὴς ἐσκέ-

πειο μετά δυσφορίας τὰς ἀμελετήτους δικογραφίας, ὁ μπακάλης ἐφροίτε διὰ τοὺς νέους τελωνειακοὺς δασμοὺς, ὁ δανδῆς ὠνειροπόλει τοὺς πρωτόβγαλτους λαμοδῆτας, ὁ κοιμώμενος θὰ ἐβλεπεν ἐν δνείρῳ διὺ ἐπήγαιεν ἴσως εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ὁ μικρὸς Μπέμπης ἐσχεδίαζεν ἀφεύκτως, σιρατηγικώτερον καὶ ἐπιτελάρχον, νέαν ἔφοδον κατὰ τῆς σαρκὸς τῆς μικροσκοπικῆς δεσποινίδος. τῆς ὁποίας ἡ μαμὰ ἦτο βυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς τόμου νεωτάτου γαλλικοῦ μυθιστορήματος.

Ὅταν ἐσταμάτησε τὸ τραῖνο, κατῆλθον τελευταῖος ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ κοιτόχονδρος καὶ ὁ εἰς σχῆμα γυναικείου σώματος Ὑμητιδὸς ὡς Συμπληγάδες πέτραι θὰ μὲ συνέτριβον ἂν ἀπεπειρώμην νὰ κατέλθω μαζὶ τῶν. Ἡ δεσποινὶς εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἄμαξαν μὲ τὸ σκυλάκι τῆς, ἀλλ' ἐνῶ ἀπεμακρύνετο μοῦ ἔρριπεν ἐν περιέργῳ βλέμμα, ὡς νὰ ἠπόρει πῶς εὐρέθη εἰς τὸ βαγόνι ἄνθρωπος νὰ μὴ βγάλη μιζά. καθ' ἣν ἐποχὴν διανύομεν τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα τῆς προόδου

Καὶ εἶχα ἐννοήσει ὅτι ὁ αἰὼν μας εἶνε εἰκοστής, δίδου μόλις ἤρχισα νὰ περιπατῶ εἶδα

ἓνα ἀστυφύλακα νὰ ὑβρίζῃ Χριστοὺς καὶ Παναγίε, ἓνα ἄμαξηλάτην νὰ μαστίζει ἀνηλεῶς τῆλόγαν του, δύο λοῦστριους ἀλληλογρονηθοκαπομένους, μίαν γεροντοκόρην μὲ παρειὰς φωτιὰ ἀπὸ τὸ ψιμμυθιον, καὶ ἓνα χωρικὸν ἀποπνέοντα ὁσμὴν κρομμύδου. Αἰὼν . . . προόδου χαριτωμένος!

Ἐγκατεσιάνην ἤδη εἰς τὰς Ἀθήνας. Μὲ κατέλαβε καὶ πάλιν ἡ ζάλη τῶν συμπεριόντων καὶ μὲ ἀπειλεῖ ὁ πυρετὸς τῆς ἐργασίας καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κνεῶνος αὐτοῦ μὲ ἐν ἀπειρον νοσταλγίας αἰσθημα ἀναπολῶ τὸν πτωχικὸν οἰκίσκον, τὸν βίον τὸν ἀγροτικόν, ὅστις ἀφίνει τὸ πνεῦμα ἀθικτικὸν ἀπὸ ἀνοσίους πειρασμούς, ἀπὸ πάθη μικρολόγια, ἀπὸ συζητήσεις ἀσφονκτικὰς. Καὶ δι' αὐτὸ χθὲς μετέβην καὶ πάλιν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πτωχικὸν μου χωρίον, ὅπως πηγαίνει κανεὶς τὰς πρώτας ἡμέρας εἰς τάφον προσφιλεῖ.

Καὶ τὸ χωρίον, ἐρημωθὲν ἤδη, ὁμοιάζει ἀληθῶς μὲ τάφον, ἐνθα ἐτάφη ἡ ἡρεμία, ἡ ἄνεσις καὶ ὁ ρεμβασμός.

ΔΑΦΝΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀνασκαφαί.—Μακρὸν ἄρθρον εἰς τοὺς «Τάμεις» ἀφηγεῖται τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐφετεινῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον τῆς Ἐφέσου, τὸ ὑπὸ τοῦ I. T. Γουδ τὸ 1874 ἀνασκαφὴν τὸ πρῶτον, τῶν ἐνεργηθεισῶν ἀπὸ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον, διὰ τοῦ Χογκερθ τοῦ ἄλλοτε διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς Σχολῆς.

Ἐκτὸς τῶν ἀρχιτεκτονικῶν διευκρινίσεων καὶ βεβαιώσεων, εἰς τὰς ὁποίας κατέληξαν αἱ ἀνασκαφαί, ἀνεκαλύφθησαν ἑκατοντάδες μικρῶν ἀναθηματικῶν ἀντικειμένων. Ἐν ὅλῳ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς 2,000.

Μερικὰ νομίσματα ἐξ ἡλέκτρου καὶ μερικοὶ σκαρβαῖοι ἐχρησίμευσαν πρὸς χρονολόγησιν τῶν ἄλλων. Τὰ εὐρήματα ἀνάγονται εἰς περίοδον προγενεστέραν τῆς τοῦ Κροίσου. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνονται πόρπαι διαφόρων εἰδῶν, καρφίδες, ἐνώτια, τεμάχια περιδερσίων, περόναι καὶ περίαπτα διάφορα, πάντα ἐκ πολυτίμων μετάλλων.

Ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης, δυτικῶς τοῦ ναοῦ, ἀκόμη πολυαριθμότερα ἀντικείμενα, ἀπὸ ὕλας ὀλιγώτερον πολυτίμους, ἥτοι ἐκ χαλκοῦ, ἐλέφαντος, κρυστάλλου, ὕελου, ὀπτῆς γῆς, ἡλέκτρου, κράματος, μεμιλωμένης ὀπτῆς γῆς καὶ σιδήρου. Πάντα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀντιπροσωπεύουν τέχνην, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε δὲν ἔχομεν ἄλλα ὑποδείγματα.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν χαλκῶν ἀντικειμένων, τὸ περιεργότερον εἶναι ἀρχαϊκώτατον ἀγαλματίον, παριστῶν τὴν θεὰν κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς ἐν Σάμῳ Ἡρας. Μεταξὺ τῶν ἐκ «πορσελάνης» ἀντικειμένων ἐν παριστᾷ σύμπλεγμα δούλου γονυπετοῦς φέροντος ὕδριαν. Μεταξὺ τῶν ἐξ ὀπτῆς γῆς διακρίνονται ἀγαλματῖα τῆς θεᾶς, ἀρχαῖκου τύπου. Ὑπάρχουν ὡσαύτως πολλὰ εἰδώλια ἐξ ὀπτῆς γῆς μεμιλωμένης.

Τὰ κρυστάλλινα ἀντικείμενα φαίνονται ὡς πέσσοι παγινιδίου τινός. Μεταξὺ τῶν ἐξ ἡλέκτρου περιλαμβανεται καὶ ἐν ἀγαλματίῳ τῆς Ἀρτέμιδος. Τὰ ἐκ κράματος εὐρήματα εἶναι ὅλα σχεδὸν καθαρῶς αἰγυπτιακά.

Ὑπὲρ τὰ 80 νομίσματα ἐξ ἡλέκτρου, ἀπὸ ἡμιστάτηρων μέχρι τῶν ἐλαχίστων, ἀνήκουν εἰς τὴν Μίλητον, τὴν Σάμον, τὰς Ἐρυθρὰς καὶ ἄλλας γειτονικὰς πόλεις, ὀλίγα δὲ μόνον ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐφεσιακά.

Ἀργυροῦς δίσκος, φέρων ἑκατέρωθεν ἐγγεγλυμένους ἰωνικοὺς χαρακτῆρας, φαίνεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ναοῦ.

Τὸ σύνολον τῶν εὐρημάτων ἀποτελεῖ θησαυρὸν πολυτίμον, μοναδικόν, ὅστις πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινίᾳ Αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον, ἐκτὸς τῶν διπλῶν, ὡς καὶ μερικῶν ἄλλων, τὰ ὅποια περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου.

★

Θάνατοι.—Τραγικὸν τέλος ἔσχε ἡ Ἀμερικανὶς ζωγράφος μὲς Ἑλένη Ντόνλαν Χούντ. Παραθέριζεν εἰς τὴν παραλίαν Σαιν-Ζάν πλησίον τοῦ Μορλζί, εἶχεν δ' ἀνέλθῃ ἐπὶ βράχου καὶ κατεγίνετο εἰς μίαν θαλασσογραφίαν. Ἀφηρημένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς δὲν ἐπρόσέβην ὅτι ἡ παλίσροια περιετριγύρισε τὸν βράχον. Ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πτώσιν τῆς προσέκρουσεν εἰς βράχον καὶ τὸ σφοδρὸν κτύπημα παρέλυσεν τὰς δυνάμεις τῆς καὶ ἔμεινε νεκρά. Ἡ τραγικῶς φονευθεῖσα καλλιτέχνης ἦτο ἡλικίας 24 ἐτῶν, μεμνηστευμένη, διεκρίνετο δὲ διὰ τὸ ζωγραφικόν της ἔργον.

★

Μουσεῖα.—Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Κοπενάγης ἐγένετο δεκτὴ μία ἐκ μαρμάρου προτομὴ τοῦ γλύπτου κ. Θ.